

Afschotbok

dan heus wel op roofvogels en ongedierte. De schuwheid is er nog, en neemt in het veld steeds meer toe, terwijl die in gevangenschap steeds meer afneemt.

6. Men mag ze niet snavelbranden, want dan zijn ze in het veld praktisch ten dode opgeschreven. De dikte van een veer mogen ze dan niet kunnen pikken, maar kunnen dus ook geen voedsel van mindere grootte tot zich nemen!
7. Ze moeten *volop* in de rug en staartveren zitten, anders zijn ze niet meer hard en kunnen dan bij slecht weer nog verongelukkig door koude, hetgeen alleen bij een goed rugverendek onmogelijk is. 54° F betekent voor hen de dood!
8. Het veld moet bij het uitzetten praktisch ongedierte-vrij zijn, terwijl men moet zorgen dat dit zo blijft en geef de stroper geen gelegenheid om te zien waar ze 's avonds gaan roesten of slapen op de grond, in de weiden of droge sloten.
9. Zorg, dat ze bijgevoerd worden met voer, dat ze nodig hebben tot ze uitgegroeid zijn, dat is: geheel uitgekleurd en ± 12 weken oud, want het terrein kan voor jonge fazanten „fazantenmoe” worden als er te veel zijn.
10. Daarna moeten ze met graanvoer bijgevoerd worden hetgeen de fazanten aan uw veld bindt. Ook na de 1e jachttag moet men blijven voeren. Onkruidzaad vinden ze niet alleen bij U, maar ook op grote afstand!
11. Uit de aard der zaak moeten de fazanten van 6 weken kerngezond zijn. Vaak ziet men niet, dat de vogels ziek zijn en komen bepaalde ziekten pas tot volle uiting na 6 weken oud, maar ze gaan onherroepelijk dood, ook al zien ze er uiterlijk mooi uit. Soms constateert men de ziekte maar bij één vogel, maar inmiddels is de gehele groep al besmet. Vaak begint men te merken, dat er iets is en wordt er gezegd: Nu gauw naar het veld dan zal het wel beter gaan. Niets is echter minder waar! Men brengt er „ten dode opgeschreven” vogels heen.

Als men echter deze gemakkelijke hoofdregels aanhoudt, komt men absoluut zeker tot 50 %, en hoger. U krijgt krachtige fazanten, goede vliegers en niemand merkt, dat het gefokte fazanten zijn.

Dank aan de heer Hessler in Minnesota voor zijn proeven en de heer D. die ons op het onderzoek attendeerde. Dat onderzoek heeft m.i. zeer veel bijgedragen tot het fokken van fazanten. Men kan echter niet bij het fokken, op zijn Twents gezegd: „Poesen en het mël in de mond houden! en wie dat wel meent, zal nooit *gerogeld elk jaar* acceptabele resultaten kunnen krijgen en houdt er dan vanzelf wel weer mee op. Dit is erg jammer, daar de kosten van hok en ren weinig behoeven te zijn, daar bijna iedere hokruimte te gebruiken is.

Het gaat tenslotte niet om een levende fazant in het veld te brengen, maar een gezonde fazant, die de eigenschappen van een wilde heeft, en die in het veld in leven blijft. En dat alles zo gemakkelijk en goedkoop mogelijk verkregen, met daarbij een acceptabel rendement.”

FRANS SCHNEIDER.

Bij mijn vriend in Stiermarken worden de gemsbokken in november geschoten. Het is dan hoogbrons en de gemzen naderen de hoogzit tot op enkele meters. Het uitzoeken van een goede afschotbok is dan vrij gemakkelijk. Hij wil maar steeds dat ik in november naar zijn revier reis, maar de jacht in Friesland houdt mij dan tegen. Tevens lokt de zit op de hoogzit in de sneeuw, bij een tiental graden vorst, me niet zo erg aan.

De laatste dag dat ik daar vertoefde was bedoeld voor de „Hirschjagd”. Bij heerlijk weer gingen we naar de boomgrens, waar volgens maat een „wirklich kapitaler” vertoefde. Twee keer had hij de kans gehad, maar door een paar toevalligheden, die de jacht zo spannend maken, had hij niet kunnen schieten.

Boven woei echter een harde, koude wind, slecht voor de bergjacht. We waren er echter en het was mijn laatste dag, dus we moesten het toch maar proberen. Het beste zou zijn te bersen.

Terwijl we stonden te overleggen hoorden we een krachtige roep van het hert. „Der Kapitaler, ich höre es sofort”, fluisterde Seppl. Kort werd er overlegd, hij ging naar oost onderdoor, ik zou rond een alm, bovenlangs.

Voorzichtig sluipend ging ik door de lage bomen omhoog. Zo nu en dan loerde ik eens door de kijker maar ontdekte niets. Alleen stenen, woud en in de verte de Dachstein.

Nadat ik een uitloper van een berg gepasseerd had ging het weer de diepte in. Een bergbeek werd overschreden nadat ik eerst een paar slokken van het kristalheldere water gedronken had. Kan het nooit laten daar boven, moet even proeven. Zette mij eens achter een rotsblok om de omgeving te overzien. Hoorde gekraak achter mij en kreeg gezelschap van drie paarden. Ze waren heel vriendelijk en knabbelde met hun zachte lippen aan de ruzzak. Heb ze getraceerd op pepermuntjes, die met graagte genomen werden.

Daarna werd de tocht voortgezet. De paarden rekenden zeker op meer pepermunt en bleven trouw volgen.

Voorzichtig probeerde ik ze tot staan te brengen, eerst met armbewegingen. Toen met woorden. Heb het geprobeerd in Duits, hollands, fries. Ze begrepen het maar niet en sabelden eens op mijn jasje. Zijn vast Russische paarden geweest en deze taal beheers ik niet.

Heb ze toen maar mee laten sjouwen. Op zeker moment hield ik halt door iets dat boven me bewoog. Mijn viervoetige vrienden gingen in een kring rond me staan.

Door de kijker dacht ik een forse gemsgeit te zien, die rustig de bladeren van de „preizelbeeren” (rode bosbes) stond te smikkelen. Met mijn gevolg wist ik tot een zestig, zeventig meter te naderen. Ging achter een boom liggen om de geit eens goed te bekijken. Was nog nooit een gems zo dicht genaderd, maar schreef dit succesje toe aan de paarden.

Maar nu zag ik dat het een werkelijk zeer zware bok was, met fantastische krukken. De paarden hadden de lol van mij af en gingen door. De bok keek eens naar de manendragers en sprong naar een nieuw bosje. Wat ik toen zag, deed mij rillen. De rechter voorloper hing er bij en een groot

stuk vel hing van de schouder af. Dit moest een afschotbok zijn, zonder pardon. Het was allemaal al zo raar, de zgn. „tamheid”, het aparte gedrag van het dier. Kon echter niet naar Seppl lopen, dan zou de bok moeilijk terug te vinden zijn.

Na nog een paar minuten gekeken te hebben besloot ik te schieten. De 7 × 57 werd in de kamer geschoven, de bok stond echter te spits. Heb een tiental minuten doodstil gelegen, kreeg echter geen kans. Het blad kwam niet vrij.

Kruipend en sluipend ben ik hierop naar boven gekropen en heb het opnieuw geprobeerd. Kreeg na enige minuten het blad vrij. De kogel floot weg, de bok viel.

Was akelig nieuwsgierig wat er mee aan de hand was, maar wilde wachten tot Seppl bij mij kwam. Na enige sigaretten, afgewisseld door pepermunt, hoorde ik hem komen.

Na een tien minuten was hij boven. Of ik een hert geschoten had. Moest dit ontkennen en vertelde hem mijn wederwaardigheden. Met zijn tweeën zijn we naar de bok gegaan. Hij bleek een totaal verbrijzelde schouder te hebben. De kogel van het gewricht was in tweeën gespleten, terwijl een diepe vleeswond met een groot stuk afgereten vel een verhaal van een diepe val vertelde. Seppl had eerst wat bedenkelijk gekeken, maar toen hij dit zag barstte hij los. Hij zou altijd geschoten hebben. In de eerste plaats voor de zeldzame trofee van de tienjarige bok en nu het dier zo zwaar verminkt was so wie so. Op de terugweg heb ik nog gehoopt op de paarden om ons te ontlasten van de zware last, maar ze lieten zich niet zien.

's Avonds hebben we in de oergezellige oude „Stube” de bok goed doodgedronken. Toen ik de volgende morgen de veters van de schoenen vast wilde maken lag ik ineens languit op de vloer te zwemmen. Kop-zwaar!

Waidman